

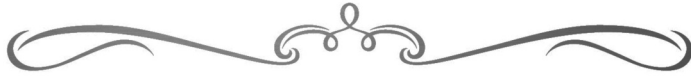
KEN
FOLLETT
PILIERE MOCI

BANK OF ENGLAND. • LONDON. • STOCK EXCHANGE.

TATRAN

KEN
FOLLETT

KEN
FOLLETT
PILIERE MOCI

TATRAN

Z anglického originálu Ken Follett: A DANGEROUS FORTUNE,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Dell, an imprint of Random House, a division of Penguin
Random House LLC., USA 1993,
preložila Mária Kočanová.

Vyšlo vo Vydavateľstva TATRAN, Bratislava 2018 ako 5184. publikácia a 156. zväzok
edície LUK – Knižnica svetových bestsellerov.

Vydanie I.

Prebal a väzbu navrhol Peter Zentko.
Zodpovedná redaktorka Katarína Vilhanová
Jazyková redaktorka Tatiana Búbelová
Technická redaktorka Eva Zdražilová
Sadzba RS servis, Bratislava
Vytlačila CPI Moravia Books, Pohořelice.

www.slovtatran.sk

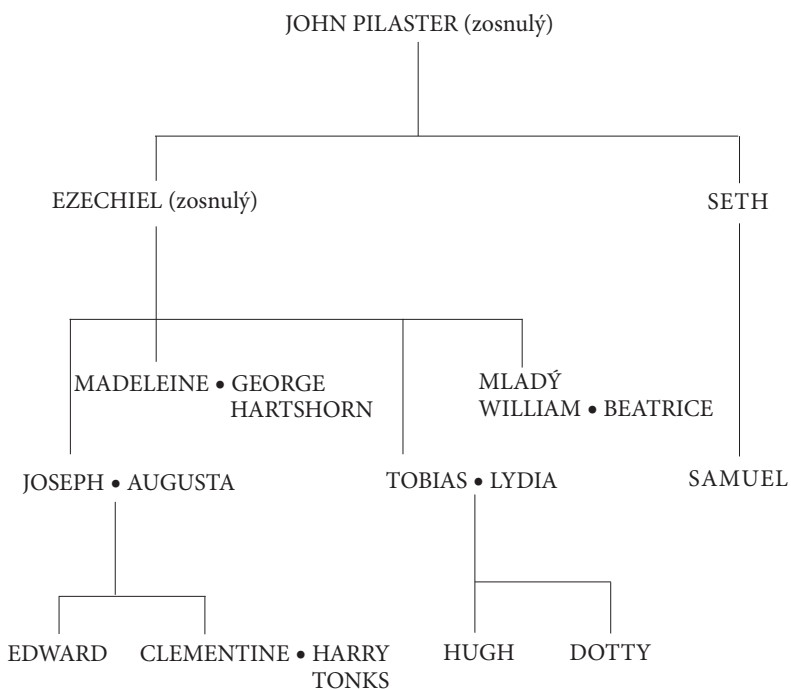
:: knihy pre **hodnotnejší** život

All rights reserved.

Copyright © 1993 by Ken Follett
Translation © Mária Kočanová 2018
Slovak edition © Vydavateľstvo TATRAN 2018

ISBN 978-80-222-0919-9

RODOKMEŇ
Pilasterovcov

ÚVOD

1866

[1]

V DEN TRAGÉDIE prikázali chlapcom z Windfieldskej školy ostať vo svojich izbách.

Bola horúca májová sobota a popoludnie by zvyčajne trávili na južnom ihrisku; niektorí by hrali kriket a ostatní by ich sledovali z tienistých krajov Biskupského lesa. Nieкто však spáchal zločin. Z pracovného stola učiteľa latinčiny pána Offertona ktosi ukradol šesť zlatých sovereignov a podozrenie padlo na celú školu. Až do odhalenia zlodēja sa všetci chlapci museli zdržiavať v budove.

Micky Miranda sedel pri stole doškriabanom iniciálkami generácií znudených chlapcov. V ruke držal vládnu publikáciu s názvom *Vybavenie pechoty*. Rytiny mečov, muškiet a pušiek ho zvyčajne fascinovali, ale teraz mu bolo priteplo, aby sa sústredil. Na druhej strane stola jeho spolumývajúci Edward Pilaster zdvihol hlavu od cvičebnice latinčiny. Odpisoval Mickyho preklad jednej stránky z Plutarcha. Ďobol doň prstom a povedal: „Toto slovo neviem prečítať.“

Micky pozrel do poznámok. „Popravený,“ vysvetlil. „V latinčine je to *decapitare*.“ Pre Mickyho bola latinčina ľahká, azda preto, lebo veľa slov sa podobalo na jeho rodný jazyk španielčinu.

Edwardovo pero škrípalo ďalej. Micky nepokojne vstal a podišiel k otvorenému oknu. Úplné bezvetrie. Túžobne hľadel ponad priestranstvo pred stajňou na neďalekú horu. V opustenom lome na severnom konci Biskupského lesa sa nachádzalo tienisté jazierko. Voda v ňom bola studená a hlboká...

„Podme si zaplávať,“ ozval sa odrazu.

„To nesmieme,“ namietol Edward.

„Mohli by sme sa vykradnúť cez synagógu.“ *Synagóga* bola vedľajšia izba, v ktorej bývali traja židovskí chlapci. Windfieldska škola bola v náboženských záležitostiach veľkorysá a tolerovala rozdiely vo viere. Práve z tohto dôvodu si ju zvolili mnohí židovskí rodičia, Edwardova metodistická rodina aj Mickyho katolícky otec. Napriek oficiálnemu prístupu školy však židovskí chlapci museli strpieť trochu šikanovania. Micky pokračoval: „Vydeme cez ich okno a zoskočíme na strechu práčovne, potom zlezieme po múre stajne, kde nie sú okná, a zakradneme sa do lesa.“

Edward sa zatváril prestrašene. „Ak ťa chytia, neminie ťa feruľa.“

Volali tak jaseňový prút, ktorý obhospodaroval riaditeľ školy doktor Poleson. Porušenie zákazu vychádzania sa trestalo dvanástimi mučivými švihnutiami. Micky dostal bitku od doktora Polesona iba raz, za hazardnú hru, ale pri pomyslení na ňu ho zakaždým striaslo. No šanca, že ich chytia, bola mizivá, a predstava, ako sa vyzlečie a nahý vkĺzne do vody, bola taká prenikavá, až takmer cítil studenú vodu na spotenej pokožke.

Zadíval sa na svojho spolubývajúceho. Edward nebol v škole ktovieako obľúbený: na dobrého študenta príliš lenivý, priveľmi nemotorný, aby sa mu darilo pri hrách, a priveľmi sebecký, aby si našiel viac priateľov. Micky bol jediný Edwardov priateľ a nepáčilo sa mu, keď Micky trávil čas s inými chlapcami. „Spýtam sa Pilkingtona, či nechce ísť aj on,“ povedal Micky a vykročil k dverám.

„Stoj, nerob to,“ hamoval ho vystrašený Edward.

„Nechápem, prečo by som nemal,“ odvetil Micky. „Si strachopud.“

„Nie som,“ oponoval nepresvedčivo Edward. „Musím však dokončiť úlohu z latinčiny.“

„Tak si ju dopíš a ja sa idem kúpať s Pilkingtonom.“

Edward sa chvíľu tváril zaťato, no napokon sa vzdal. „Dobre, tak idem,“ prisvedčil neochotne.

Micky otvoril dvere. Dom šumel tmenými hlasmi, no po učiteľoch nebolo na chodbe ani stopy. Vbehol do vedľajšej izby. Edward ho nasledoval.

„Zdravím vás, Hebreji,“ povedal Micky.

Dvaja z chlapcov hrali pri stole karty. Zdvihli k nemu pohľad, no hneď bez slova pokračovali v hre. Tretí, Tučniak Greenbourne, jedol koláč. Matka mu sústavne posielala niečo na prílepšenie. „Zdravím vás, kamaráti,“ odvetil priateľsky. „Dáte si koláč?“

„Panebože, Greenbourne, žerieš ako prasa,“ vyhlásil Micky.

Tučniak mykol plecóm a znovu sa venoval koláču. Chlapci sa mu neustále posmievali, lebo bol tučný a navyše žid, no nič z toho mu očividne neprekážalo. Hovorilo sa, že jeho otec je najbohatší muž na svete, a Micky usúdil, že azda preto je odolný proti prezývkam.

Micky podišiel k oknu, otvoril ho a pohľadom skúmal dvor. Pred stajňami nebol nik. Tučniak sa opýtal: „Čo máte za lubom, chlapci?“

„Ideme sa okúpať,“ odvetil Micky.

„Dostanete výprask feruľou.“

Edward žalostne zatiahol: „Vieme.“

Micky si sadol na podokenicu, prevalil sa na brucho, posunul sa dozadu a potom zoskočil niekoľko centimetrov na zvažujúcu sa strechu práčovne. Zdalo sa mu, že počul puknúť škridlu, no strecha ho udržala. Zdvihol hlavu a videl, ako Edward s obavami vyzerá z okna. „Skoč!“ vyzval ho Micky. Zliezol zo strechy a po najbližšej odkvapovej rúre sa zošmykol na zem. O minútu neskôr pri ňom pristál Edward.

Micky skontroloval roh práčovne. Ani tam nikoho nevidel. Bez ďalšieho váhania prefičal cez dvor a vpálil do lesa. Bežal pomedzi stromy, až kým neusúdil, že je mimo dohľadu školských budov, potom zastal, aby si oddýchol. Edward sa vynoril pri ňom. „Dokázali sme to!“ skonštatoval Micky. „Nik nás nezbadať.“

„Zrejme nás chytia pri návrate,“ prehodil namosúrene Edward.

Micky sa naňho usmial. Edward vyzeral veľmi anglicky: mal rovné svetlé vlasy, modré oči a nos ako nôž so širokou čepeľou. Bol to veľký chlapec so širokými plecami, silný, no s nekoordinovanými pohybmi. Neoplýval zmyslom pre štýl a obliekal sa ledabolo. Spájal ich rovnaký vek, mali šestnásť, ale v ostatnom sa veľmi líšili: Micky mal tmavé kučeravé vlasy a tmavé oči, úzkostlivo sa staral o svoj zovňajšok a nerád chodil neupravený a špinavý. „Dôveruj mi, Pilaster,“ vyhlásil Micky. „Vari sa o teba vždy nepostarám?“

Edward sa zmierlivo uškrnul. „No dobre, poďme.“

Vykročili cez les po sotva postrehnuteľnom chodníku. Pod korunami bukov a jelší bolo chladnejšie a Micky sa hneď cítil príjemnejšie. „Čo budeš robiť v lete?“ opýtal sa Edwarda.

„V auguste zvyčajne chodíme do Škótska.“

„Majú tam vaši loveckú chajdu?“ Micky si osvojil žargón anglickej vyššej vrstvy a vedel, že „lovecká chajda“ je správny výraz pre zmienené obydľie, hoci to pokojne mohol byť aj zámok s päťdesiatimi miestnosťami.

„Prenajímajú si tam sídlo,“ odvetil Edward. „Ale nevenujú sa poľovačke. Vieš, môj otec nie je ktovieako športovo založený.“

Micky postrehol v Edwardovom hlase obranný tón a zamyslel sa nad jeho významom. Vedel, že v auguste anglická šľachta s obľubou strieľa vtáky a celú zimu poľuje na líšky. Vedel aj to, že šľachtici neposielajú svojich synov do tejto školy. Otcovia chlapcov z Windfieldu boli skôr podnikatelia a inžinieri než grófi a biskupi a takí muži nemali čas podaromnici sa naháňať za líškami a strieľať vtáky. Pilasterovci boli bankári, a keď Edward povedal: *Môj otec nie je ktovieako športovo založený*, akoby sa priznával, že jeho rodina nepatrí k najvyššej spoločenskej vrstve.

Micky sa bavil na tom, ako si Angličania viac vážia povaláčov než pracujúcich ľudí. V jeho krajine neprejavovali úctu záhaľčivým šľachticom ani tvrdo pracujúcim podnikateľom. Mickyho národ si vážil iba moc. Ak mal človek moc nad inými – ak ich mohol nakrímiť alebo vyhladovať, uväzniť alebo oslobodiť, zabiť alebo nechať nažive – čo viac si mohol želať?

„A čo ty?“ opýtal sa Edward. „Kde stráviš leto?“

Micky si želal, aby mu Edward položil túto otázku. „Tu,“ odvetil. „V škole.“

„Hádam len znovu neostaneš celé prázdniny v škole?“

„Musím. Nemôžem ísť domov. Cesta tam trvá šesť týždňov – ďalší školský rok sa začne skôr, ako by som prišiel do Cordovy.“

„Páni, máš to ťažké.“

Micky si v skutočnosti neželal ísť spať. Neznášal svoj domov a tento pocit v sebe nosil od matkinej smrti. V ich rodine ostali len muži: otec, starší brat Paulo, niekoľko strýkov a bratancov – a štyristo pastierov dobytká. Papa bol pre tých mužov hrdina, no pre Mickyho cudzí človek: chladný, neprístupný, netrpezlivý. No skutočným súžením bol Mickyho brat. Paulo bol hlúpy, ale silný. Neznášal Mickyho, lebo bol múdrejší, a mladšieho brata s obľubou ponižoval. Nikdy neprepásol príležitosť všetkým dokázať, že Micky nie je schopný chytiť lasom býčka, skrotiť koňa či streliť hada do hlavy. Zo všetkého najradšej vyplašil Mickymu koňa a Micky sa potom držal uzdy s pevne stisnutými očami, vystrašený na smrť, zatiaľ čo kôň šialene trielil po pampe, až kým sa nevyčerpá. Nie, Micky nechcel ísť na prázdniny domov. Netúžil však ani trčať v škole. V skutočnosti si želal, aby ho Pilasterovci pozvali stráviť leto v kruhu ich rodiny.

Edward mu to však hneď nenavrhol a Micky sa k téme viac nevracal. Bol presvedčený, že sa ešte dostane na pretras.

Preliezli rozpadávajúci sa prútený plot a vyšli na mierny kopec. Z jeho vrcholu mali výhľad na jazierko. Zrezané svahy kameňolomu boli strmé, no šikovní chlapci si poľahky našli cestu nadol. Dno kameňolomu bolo zaliate hlbokou mútnou zelenou vodou, v ktorej žilo plno žubrienok, žiab a sem-tam nejaký vodný had.

Na Mickyho prevrpenie v nej zbadal aj troch chlapcov.

Prízhmúril oči pred odrazom slnečných lúčov na hladine a zaostril pohľad na nahé postavy. Všetci traja chlapci boli z nižšieho štvrtého ročníka vo Windfielde.

Mrkvová štica patrila Antoniovi Silvovi, ktorý napriek nezvyčajnej farbe vlasov bol Mickyho rodák. Toniov otec nevlastnil toľko pôdy ako Mickyho, ale Silvovci žili v hlavnom meste a mali vplyvných priateľov. Rovnako ako Micky, ani Tonio nemohol ísť na prázdniny domov, ale mal šťastie, lebo vďaka priateľom na vyslanectve Cordovy v Londýne nemusel celé leto ostať v škole.

Druhý chlapec bol Hugh Pilaster, Edwardov bratanec. Bratanci sa však na seba ani trochu nepodobali: Hugh mal čierne vlasy a jemné, uhladené črty a na tvári preňho typický šibalský úškrn. Edward ho neznášal, pretože sa dobre učil a on pri ňom vyzeral ako rodinný trpák.

Posledný bol Peter Middleton, pomerne zakríknutý chlapec, ktorý sa nalepil na seabavedomejšieho Hughu. Všetci traja mali bledé neochlpené trinásťročné telá s chudými rukami a nohami.

Potom si Micky všimol štvrtého chlapca. Plával sám na vzdialenom konci jazierka. Bol starší ako ostatní traja a očividne k nim nepatril. Micky mu nevidel dobre do tváre a nevedel ho identifikovať.

Edward sa zákerne uškrnul. Vytušil príležitosť vyparatiť neplechu. Priložil si prst na ústa, aby ho Micky neprezradil, a potom sa pustil po zráze kameňolomu. Micky ho nasledoval.

Zišli na výstupok, kde si mladší chlapci odložili oblečenie. Tonio a Hugh sa ponárali a čosi skúmali, Peter sám pokojne plával sem a tam. Nových návštevníkov si všimol ako prvý. „Ach, nie,“ zaúpel.

„Ale, ale,“ oslovil ich Edward. „Viete o tom, chlapci, že porušujete zákaz vychádzania?“

Vtedy si Hugh Pilaster všimol bratanca a zakričal naňho: „Aj vy!“

„Radšej sa vráťte, kým vás nepristihnú,“ odvrkol Edward. Zdvihol zo zeme nohavice. „Ale nenamočte si šaty, lebo všetci budú vedieť, kde ste boli.“ Potom ich odhodil doprostred jazierka a rozrehotal sa.

„Ty hnusák!“ zvraskol Peter a pokúšal sa chytiť letiace oblečenie.

Micky sa pobavene usmial.

Edward zdvihol topánku a aj tú šmaril do vody.

Chlapcov zachvátila panika. Edward vzal ďalšie nohavice a hodil ich do vody. Bolo do popuku dívať sa na tri vreštiace obeť, ktoré sa ponárali za svojím oblečením. Micky sa rozrehotal.

Edward ďalej hádzal topánky a kusy odevu do jazierka, keď vtom Hugh vyliezol z vody. Micky čakal, že ujde, ale on sa nečakane rozbehol priamo k Edwardovi. Skôr ako sa Edward stihol obrátiť, Hugh ho z celej sily sotil. Hoci bol Edward podstatne väčší, stratil rovnováhu. Zatackal sa na kraji výbežku, potom sa prekoprcoľ a s mohutným šplechnutím spadol do jazierka.

Odohralo sa to v okamihu. Hugh schmatol hrbu šiat a vydriapal sa po svahu kameňolomu ako opica. Peter s Toniom sa posmešne rozvrešľali.

Micky sa snažil skratkou Hughu dobehnúť, no napokon sa vzdal nádeje, že dolapí menšieho, obratnejšieho chlapca. Obrátil sa, aby sa presvedčil, či je Edward v poriadku. Nemusel mať obavy. Edward sa vynoril. Chmatol Petra Middletona a opakovane mu ponáral hlavu pod hladinu, trestajúc ho za posmešné jačanie.

Tonio odplával na kraj jazierka s kôpkou zmáčaného oblečenia pod pazuchou. Tam sa otočil. „Nechaj ho na pokoji, ty nemotorná opica!“ zakričal na Edwarda. Tonio bol odjakživa nebojácny a Micky uvažoval, čo podnikne. Tonio prešiel ďalej po brehu, a keď sa znovu obrátil, v ruke držal skalú. Micky varovne zavolať na Edwarda, ale neskoro. Tonio šmaril skalú s prekvapujúcou presnosťou a trafil Edwarda do hlavy. Tomu nad obočím vystrekol pramienok jasnočervenej krvi.

Edward zrukoľ od bolesti, nechal Petra tak a rýchlymi zábermi plával k Toniovi.

[2]

HUGH NAHÝ UPALGOVAL cez les ku škole, stískal kusy zachráneného oblečenia a snažil sa nevenovať pozornosť bolesti v bosých nohách pri každom dotyku s drsnou pôdou. Keď prišiel k miestu, kde sa chodník križoval s iným, stočil sa vľavo, odbehol ešte kúsok ďalej a schoval sa v kroví.

Čakal, kým sa mu upokojí prerývaný dych, a počúval. Bratanec Edward a jeho kumpán Micky Miranda boli najodpornejší hnusáci z celej

školy: povalači, lenivci a násilníci. Najrozumnejšie, čo mohol človek spraviť, bolo vyhnúť sa im. No Hugh bol presvedčený, že Edward sa za ním pustí, pretože ho odjakživa neznášal.

Aj ich otcovia sa večne sporili. Hughov otec Toby si vybral kapitál z rodinnej banky a založil vlastnú firmu: obchodoval s farbivami pre textilný priemysel. Aj v trinástich rokoch Hugh vedel, že v rodine Pilasterovcov ste sa dopustili najhoršieho zločinu, ak ste si vybrali z banky kapitál. Edwardov otec Joseph to svojmu bratovi Tobymu nikdy neodpustil.

Hugh uvažoval, čo sa stalo s jeho priateľmi. Skôr ako sa zjavili Micky s Edwardom, v jazierku boli štyria: Tonio, Peter a on sa čľapkali na jednej strane, starší spolužiak Albert Cammel plával sám na vzdialenom konci.

Toniova smelosť zvyčajne hraničila s nerozvážnosťou, ale Micky Miranda ho desil. Pochádzali z rovnakej krajiny v Južnej Amerike s názvom Cordova a Tonio tvrdil, že Mickyho rodina je vplyvná a nemilosrdná. Hugh v skutočnosti nechápal, čo to znamená, no malo to neobyčajný účinok: Tonio sa postavil hociktorému študentovi piateho ročníka, no k Mickymu sa vždy správal úctivo, ba až podlízavo.

Peter bude určite na smrť vyľakaný: bál sa aj vlastného tieňa. Hugh dúfal, že sa mu podarí pred tými dvoma násilníkmi ujsť.

Albert Cammel, prezývaný Hrb, neprišiel s Hughom a jeho priateľmi a oblečenie si nechal na inom mieste, takže sa mu zrejme podarilo ubziknúť.

Aj Hugh ušiel, no ešte sa necítil celkom v bezpečí. Prišiel o spodky, ponožky a topánky. Musí sa vkradnúť do školy v mokrej košeli a mokrých nohaviciach a dúfať, že ho neuvidí niektorý učiteľ alebo jeden zo starších chalanov. Pri tej predstave hlasno zastonal. Prečo sa také veci stávajú práve mne? pýtal sa zúbožene v duchu.

Odkedy pred osemnástimi mesiacmi prišiel do Windfieldu, stále sa ocital v nejakej kaši. So štúdiom nemal ťažkosti: usilovne sa učil a pri každom teste patril k najlepším. No malicherné pravidlá ho nekonečne rozhorčovali. Každý večer museli ísť spať o trištvrte na desať, ale on si zakaždým našiel nejaký pádny dôvod ostať hore až do štvrtí na jedenásť. Zakázané miesta ho priam mučili a neprekonateľne ho lákalo preskúmať farskú záhradu, sad riaditeľa školy, pivnicu na uhlie a sklad piva. Utekal, keď mal kráčať, čítal, keď mal ísť spať, a rozprával sa počas modlitby. A vždy skončil takto, s pocitom viny a vystrašený, uvažujúc, prečo ho to naplňuje takým zármutkom.

V lese bolo niekoľko minút ticho. Hugh pochmúrne rozjímal o svojom osude a uvažoval, či neskončí ako vydedenec spoločnosti, ba možno aj zločinec uvrhnutý do žalára alebo odpravený v okovách do Austrálie, či azda aj obesený.

Napokon usúdil, že Edward sa za ním nevypravil. Vstal a obliekol si mokré nohavice a košeľu. Vtom počul niekoho plakať.

Obozretne vykukol z krovia a uvidel Toniovu hrdzavú šticu. Jeho priateľ pomaly kráčal po chodníku, nahý a mokrý, s oblečením v rukách a slzami na lícach.

„Čo sa stalo?“ opýtal sa ho Hugh. „Kde je Peter?“

Tonio zo seba odrazu vychrlil: „Nikdy to neprežradím, nikdy! Zabijú ma.“

„Dobre, tak nič nehovor,“ tíšil ho Hugh. Ako vždy, Tonio bol vydesený z Mickyho, a nech sa stalo čokoľvek, Tonio o tom bude mlčať až po hrob. „Radšej sa obleč,“ dodal prakticky.

Tonio neprítomne pozrel na guču mokrých šiat vo svojich rukách. Zdal sa taký vydesený, že ich ani nevedel roztriediť. Hugh mu ich zobral. Boli tam topánky, nohavice a jedna ponožka, ale košeľu nenašiel. Pomohol Toniovi obliecť, čo si zachránil, a potom vykročili ku škole.

Tonio prestal plakať, hoci ešte stále vyzeral veľmi otrasený. Hugh dúfal, že tí darebáci nevyparatili Petrovi čosi naozaj hnusné. No v tej chvíli musel myslieť predovšetkým na záchranu vlastnej kože. „Ak sa nám podarí preklízuť do ubytovne, môžeme si obliecť suché šaty a obuť náhradné topánky,“ vymýšľal plán. „Len čo sa nám skončí domáce väzenie, pôjdeme do mesta a kúpime si u Baxteda nové oblečenie na dlh.“

Tonio prikývol. „Dobre,“ odvetil otupený.

Ako kráčali pomedzi stromy, Hugh opäť uvažoval, prečo je Tonio taký znepokojený. Veď šikanovanie nebolo vo Windfielde vôbec nezvyčajné. Čo sa stalo pri jazierku po jeho úteku? No Tonio sa o tom celou cestou nezmenil ani slovom.

Škola pozostávala zo šiestich budov, ktoré kedysi tvorili jadro rozľahlej farmy, a ich ubytovňa sa nachádzala pri kaplnke, v niekdajšej mliekarni. Aby sa tam dostali, museli preliezť múr a prejsť cez päť dvorov. Vydriapali sa na múr a nazreli do prvého dvora. Nik tam nebol, presne ako Hugh predpokladal, no aj tak zaváhal. Pri pomyslení na ferulu na svojom zadku sa až prikrčil. Nemali však inú možnosť. Musia sa vrátiť do školy a prezliecť do suchého oblečenia.

„Vzduch je čistý,“ zašepkal. „Ideme.“

Spolu preskočili múr a rozbehli sa cez dvor do príjemného tieňa kamennej kaplnky. Zatiaľ im všetko vychádzalo. Potom sa zakradli poza východný koniec, stále pritisnutí k stene. Nasledoval krátky beh cez príjazdovú cestu do ich budovy. Hugh zastal. Nik nebol na dohľad. „Teraz!“ zavelil.

Obaja sa rozbehli cez cestu. Vtom, keď už boli takmer pri dverách, prišla pohroma. Zadunel známy prísny hlas: „Hugh Pilaster! Si to ty?“ A Hugh vedel, že hra sa skončila.

Srdce mu zamrelo v hrudi. Práve v tom okamihu vyšiel z kaplnky pán Offerton a teraz sa celá jeho neduživá postava v školskom plášti a akademickom klobúku so štvorhrannou strieškou týčila v tieni verandy. Hugh potlačil ston. Pán Offerton, ktorému ukradli peniaze, bude z učiteľov zrejme posledný, kto prejaví nejaké zľutovanie. Feruľa ich neminie. Podvedome sa mu stiahli svaly na zadku.

„Poď sem, Pilaster,“ vyzval ho pán Offerton.

Hugh sa k nemu prišuchtal s Toniom za päťami. Prečo toľko riskujem? pomyslel si zúfalý.

„Okamžite choď do riaditeľovej kancelárie!“ prikázal pán Offerton.

„Áno, pane,“ odvetil skormútene Hugh. Bolo to čoraz horšie. Keď riaditeľ uvidí jeho oblečenie, zrejme ho rovno vyhodia zo školy. A ako to vysvetlí svojej matke?

„Prac sa!“ súrila ho netrpezlivo učiteľ.

Chlapci sa obrátili, no pán Offerton povedal: „Ty nie, Silva.“

Hugh s Toniom si vymenili kradmé nechápavé pohľady. Prečo majú potrestať iba Hugh, a Tonia nie? O príkazoch sa však nedebatovalo a Tonio zmizol v ubytovni, zatiaľ čo Hugh zamieril do riaditeľne.

Už na svojom tele cítil feruľu. Vedel, že sa rozplače, a to bolo ešte horšie než bolesť, lebo mal pocit, že v trinástich rokoch je na plač priveľký.

Riaditeľov dom sa nachádzal na vzdialenom konci školského komplexu a Hugh kráčal čo najpomalšie, no aj tak tam prišiel priskoro a slúžka mu otvorila dvere sekundu po tom, čo zazvonil.

S doktorom Polesonom sa stretol v hale. Riaditeľ bol plešatý a mal buldočiu tvár, no z nejakého dôvodu sa netváril tak hromovo nazlostene, ako Hugh čakal. Namiesto toho, aby sa dožadoval vysvetlenia, prečo nebol vo svojej izbe a prečo z neho kvapká voda, jednoducho otvoril dvere svojej pracovne a potichu povedal: „Vojdi, Pilaster.“ Bezpochyby si šetrí zlosť na švihanie prútom. Hugh vstúpil s búšiacim srdcom.

Ostal ohúrený, lebo v miestnosti sedela jeho matka.